



မောင်လှမျိုး ၊ ရင်းချောင်းခြံ ၊

အချစ်စကားလုံး . . . အသစ်



(၁)

“ အမှုတစ်ခုကို၊ ကျူးလွန်ပြီးပြီဆိုရင် အဲဒီကျူးလွန်ထားပြီးသား နေရာကို လုံးဝ..ပြန်မလာနဲ့တော့။

ရှောင်တိမ်းနေတဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှာလည်း လေးဘက်လေးတန် အဝန်းအဝိုင်းမျိုးထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ဝင်မနေနဲ့ ပြေးပေါက်ပိတ်တတ်တယ်။

ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် အင်္ကျီကြယ်သီးကို အပြည့်မတပ်ထားနဲ့။ ရင်ဘတ် ဟပြဲထား။

ရဲက...ကိုယ့်ကို မမီမကမ်းလှမ်းဆွဲရင် ရုန်းရတာ လွယ်တယ်။

နောက်ပြီး..ပုဆိုးကို ခိုင်ခိုင်ဝတ်ထား။ တချို့..အရပ်ဝတ်နဲ့ရဲက ကိုယ်ကိုလက်ထိပ်ခပ်ဖို့ လွယ်အောင် အနားရောက်တာနဲ့ ပုဆိုးဆွဲချွတ်တာ ကွ။

ကိုယ်က မေ့လျော့ပြီး..ပုဆိုးကို အာရုံစိုက်မိတာနဲ့ ရဲလက်စာမိသွားတတ်တယ်။

အကောင်းဆုံးကတော့ ပြေးရ..လွှားရ ကန်ကျောက်ရတာ အဆင်ပြေတဲ့ ဘောင်းဘီပွပွ ဝတ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။

အထူးသဖြင့်ကတော့ ..အမှုကျူးလွန်ပြီး ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေရတဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှာ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်နဲ့။

မင်းတို့လည်း ကြားဖူးမှာပါ။ ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်း ညွတ်ကွင်း မိတယ်.... ဆိုတာ။

အေး....၊ သေသေချာချာမှတ်ထား။ မိန်းမနဲ့သွားပတ်သက်တဲ့နေရာ ဟာ မင်း..အငိုက်မိမယ့် နေရာပဲ။

နောက်ပြီး..ခေတ်မီမီ မှာချင်တာက စာဖတ်ဖို့ပဲ။

လူမိုက်လုပ်လုပ်၊ လူကောင်းလုပ်လုပ်၊ စာမဖတ်ရင် သူများ ...ထက် ညံ့လိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ”

ရပ်ကွက်ထဲက လူမိုက် ကိုဖိုးထောင်ရဲ့ဘေးမှာ သူ့ညီ ကိုမင်းဇော် ၊ ကိုညီထွေးနဲ့ ကျွန်တော် (ရဲမာန်အောင်) တို့ တတွေ တပည့်ခံယူနေတယ် ဆိုပါတော့။

ကိုဖိုးထောင် ပို့ချနေတဲ့ လူဆိုး လူမိုက်တို့တတ်အပ်တဲ့ ပညာတွေကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်သားနေတယ်ပေါ့ဗျာ။ လမ်းဘေးအုတ်ခုံ ပေါ်က သင်တန်းကျောင်းပေါ့။

ကိုညီထွေးနဲ့ ကိုမင်းဇော်တို့ နှစ်ယောက်ကတောင် ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးကြတာ ဆိုတော့ ကိုဖိုးထောင် အသက်အများကြီး ကြီးမှာ ပေါ့။

ကိုညီထွေးက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက်၊ ကိုမင်း ဇော်က ကျွန်တော့်ထက် အသက်ငါးနှစ်လောက် ကြီးကြတာဆိုတော့ သူ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အစ်ကို ကိုဖိုးထောင်က ကျွန်တော့်ထက် အသက်ဆယ် ငါးနှစ်လောက်ကြီးမှာပေါ့။

သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားဆိုတော့ ကိုဖိုးထောင်ကြီးရဲ့ စကား တွေကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတာပေါ့။

ကျွန်တော်အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ကိုဖိုးထောင်ကို မမြင်ဖူးပါဘူး။ ညီထွေးတို့၊ မင်းဇော်တို့ရဲ့အစ်ကို၊ ရပ်ကွက်လူမိုက် ဖိုးထောင် လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျနေတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ကြားဖူးထားတာလေ။

“ကိုညီထွေး၊ ကိုဖိုးထောင်ကြီးက လူဘယ်နှစ်ယောက်သတ်တာလဲ ဗျ”

“နှစ်ယောက်.....သတ်တာကွ။ ဓားနဲ့ထိုးသတ်ပစ်လိုက်တာ”

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုညီထွေးနဲ့ ကိုမင်းဇော်တို့ကို ဘယ်သူမှ မကြောရဲဘူး။ တော်ရုံတန်ရုံလူကလည်း သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ကိုဖိုးထောင်ရဲ့ညီတွေမို့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ကြဘူး။

ကျွန်တော့်လို မိုက်ကမ်းကမ်းနေချင်တဲ့သူမျိုးမှ သူတို့ကို ပေါင်းရဲတာလေ။

လေးတန်းကျောင်းသားအရွယ်လောက်မှာ ကျွန်တော်က ရွယ်တူတွေကြားမှာ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တဲ့အထိ လက်သွက်နေပြီဆိုတော့ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်မှာ ကိုညီထွေးတို့ ကိုမင်းဇော်တို့နဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်နေပြီပေါ့။ (အဲဒီအချိန်အထိ ကိုဖိုးထောင်ဆိုတာကို ဖြူသလား၊ မည်းသလား ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးဘူး။)

“မင်းနာမည် ရဲမာန်အောင်လား”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ကိုမင်းဇော်စမေးတဲ့...နေ့။ တခြားတစ်ယောက်ယောက် အဲလိုလာမေးရင်တော့ “ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဆိုပြီး မိုက်ကမ်းကမ်းဖြေလိုက်မှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့...။ ကိုညီထွေးတို့ ကိုမင်းဇော်တို့က ကိုဖိုးထောင်ရဲ့ညီတွေအဖြစ်နဲ့(သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဖိုက်တာကျကြသူတွေဆိုတော့) လူသိ

များကြတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အထင်ကြီးပြီးသားမို့
လေးလေးစားစားပဲ ဖြေလိုက်တာပေါ့.

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ရဲမာန်အောင်ပါ။ အစ်ကို့ကို
ကျွန်တော် သိတယ်။ အစ်ကို့အစ်ကို ကိုညီထွေးကိုလည်း သိတယ်”

ကိုမင်းဇော်က ပြုံးလျက် နေရာပေးပြီး..

“ငါတို့ ဘရားသား ဖိုးထောင်ကိုရော..”

“နာမည်ကြားဖူးတာပေါ့။ လူတော့ မမြင်ဖူးဘူး”

ကိုညီထွေးက...

“ဘာလို့ မမြင်ဘူးတာလဲ”

“ကျောင်းတက်နေတယ်ဆို”

အကျဉ်းထောင်ကို “ကျောင်း” .. လို့ ကျွန်တော် သုံးနှုန်းလိုက်တာ
ကို.. သဘောကျသွားတယ်။

“ဒီ...အနီးအနားမှာ မင်းက..ဖိုက်တာလုပ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်
ကွ။ အဲဒါကြောင့် ..မေးကြည့်တာ”

“ဟာ..အစ်ကို၊ အမြင်မတော်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမလို့ရတယ်
နော်။ ဒီအနီးအနားမှာ ကျွန်တော်အစ်ကိုတို့ကို မကျော်ဘူး၊ အကျော်အခွ
ဇယား ရှိတယ်ဆို ကျွန်တော့် ကို..ပြော”

ကိုမင်းဇော်က..

“မရှိပါဘူးကွာ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေမို့ တရင်းတနှီးနေဖို့
ခေါ်ပြောတာကွ။ ဒီနားမှာ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်နဲ့။ တခြားမှာ အကျော်
ဇယားရှိရင်လည်း ငါတို့ကို အသိပေး။ အန္တရာယ် ရှိ မရှိ ငါတို့ ..ပြော

မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”

“မင်း...ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“တက်တယ်။ ဆယ်တန်းတစ်ခါကျထားတယ်။ ရှစ်တန်းနှစ်ခါဖြေမှ အောင်တယ်။ ကိုးတန်း နှစ်ခါဖြေတယ်။ ခုနှစ်တန်းတုန်းကတောင် ဘီလစ်(စ)နဲ့အောင်တာ”

“ဟား..ဟား ဟား တော်တယ်။ မင်း..ဝန်ကြီးလုပ်လို့ရပြီ..”

ကျွန်တော်နဲ့အတူပါလာတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ပြည့်ဝကလွဲပြီး အားလုံး ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။

“မင်းက အဲဒီလူတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတာလဲ”

ပြည့်ဝရဲ့ အမေးစကား။

“ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတာပါ”

“ရပ်ကွက်ထဲ ကြုံရာကျဘမ်းလုပ်၊ ထစ်ခနဲဆို ထိုးလိုက်ကြိတ်လိုက်၊ ရိုက်လိုက် နှက်လိုက် လုပ်တတ်တဲ့သူတွေကို မင်း..လေးစားတယ်...။ ဟုတ်လား..ရဲမာန်”

“သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ပေါ့ကွာ။ တခြားသူဆိုရင် ငါဒီလိုဘယ်ဆက်ဆံပါ့မလဲ”

“သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့..လို့ မပြောစမ်းပါနဲ့။ မသူတော်ချင်းချင်း ..သတင်းလွေ့လွေ့ လို့ ပြောစမ်းပါ”

“ပြည့်ဝရာ ၊ မင်းကလည်း၊ ငါက ..ခိုးဆိုးလုယက်နေတဲ့သူ ကျနေ

တာပဲ”

“ရပ်ကွက်က ၊ရွံ့ကြောက်..ကြောက်နေရတဲ့သူတွေနဲ့ မင်း..သွားရော မှတော့ မင်းလည်း ..ရပ်ကွက် ချဉ်ဖတ်ဖြစ်တော့မှာပေါ့..။ ခိုးဆိုးလုယက် နေမှ လူဆိုးမဟုတ်ဘူးကွ။ ကျောင်းသားအရွယ်မှာ ကျောင်းသားလို မ နေတာလည်း အဲဒါ..လူဆိုးပဲ..။ အဲဒါ..လူမိုက်ပဲ”

“ငါက..မင်းလို တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ငါ လည်း..ဖြေတဲ့စာမေးပွဲတိုင်း အောင်..အောင်နေရင်၊ ကျောင်းသားလို နေ ချင်တာပေါ့ကွ”

“စာကျက်မှ စာမေးပွဲအောင်တာလေကွာ။ စာမကျက်ဘဲ အလကား အောင်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“အေး..။ ငါက ..အိမ်မှာ စာကျက်လို့ ရနိုင်လောက်အောင် မင်းလို ကံ မကောင်းဘူးကွ”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ အဓိက ကကိုယ့်စိတ်ပါပဲ”

“.....။.....။။.....”

ကျွန်တော်..

ပြည့်ဝနဲ့စကားနိုင် မလုချင်တော့ဘူး။

★

(၂)

ကိုညီထွေး၊ ကိုမင်းဇော်တို့နဲ့ တတွဲတွဲ မနေဖြစ်ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့် ရပ်ကွက်နဲ့ အနီးတဝိုက်မှာ ကျွန်တော့်ကို ယှဉ်ရဲတဲ့သူ မရှိဘူး။

“ရဲမာန်က၊ ကိုညီထွေး တပည့်ကွ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဇော်ရဲ့ တပည့်”

“နောက်မှာ..ဖိုးထောင်ကြီးက ကာပေးထားပြီးသားကွ။ ဖိုးထောင်တပည့်ဖြစ်မယ်။ ဖိုးထောင်တပည့်မို့ ဖိုးထောင်ရဲ့ ညီတွေနဲ့ လည်ပယ်ပေါင်းနေတာပေါ့ကွ”

“.....။ ..”

အဲဒီလို...အဲဒီလိုထင်ကြေးတွေ အပေးခံနေရတဲ့အထိ ကိုဖိုးထောင်ကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးပါဘူး။ ကျူရှင်ကအပြန် အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်မယ်အလုပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လူတွေ အုံနေတာနဲ့ အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော်ခြေဦးလှည့်လိုက်တယ်။

အိမ်နားက ဗီဒီယိုရုံရှေ့မှာ လူတွေအားလုံး ရုံထဲကို ကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရုံထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရုံပိုင်ရှင် ဦးမြင့်စိန်က မတ်တပ်။ သူ့နားမှာ ဟိုဘက်လမ်းက အေးမင်း။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်ဆောင်းထား

တဲ့ လူစိမ်းနှစ်ယောက်။

“ခင်ဗျား၊ နောက်တစ်ခါ ကလေးတွေကို ဆဲတယ် ဆိုတယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့တွေ့မယ်။၊.....၊.....
.....။.....”

“အဲဒီကောနေတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ”

အနားမှာရှိတဲ့ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မေးကြည့်တယ်။ ခေါင်းခါပြတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူး”

အဲဒီအချိန်မှာ ရုံထဲက စကားသံ ထပ်ကြားရတယ်။

“.....။။ ကျုပ် ဒီထက်ပို၊ မပြောချင်ဘူးနော်.....။ ခင်ဗျား... ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ထား”

ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲက ဓားအိမ်ဖွင့်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်ရဲ့ဓားရိုးကို လွယ်အိတ်အပြင်ကနေ ဖွဖွလေး ဆုတ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ..ဖီဒီယိုရုံထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်...ရဲမာန်”

ပြည့်ဝရဲ့ ခေါ်သံမှန်း သိပေမယ့်၊ ကျွန်တော်လှည့်မကြည့်ခဲ့ဘူး။

ရုံထဲကို ရောက်ရောက်ချင်းငြိမ်ကုတ်နာခံနေတဲ့ ဦးမြစိန်ကို ကျွန်တော်က..

“ဦးမြစိန်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီဘဲကြီး ပြောဆိုနေတာကို ခင်ဗျားက

နာခံနေရအောင် သူက ...ဘာလဲ၊ ရဲလား..။ ရပ်ကွက်လူကြီးလား”

ရုံပိုင်ရှင် ဦးမြစိန်ကို မေးရင်း ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်ဆောင်းထားတဲ့သူကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တယ်။ လက်ကတော့ လွယ်အိတ်အပြင်ကနေ ဓားမြှောင်ရိုးကို ကိုင်ထားတာပေါ့။

“ဟာ...ညီလေး..။ ထိုင်ဦး။ အစ်ကိုရှင်းပြမယ်”

ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်ဆောင်းထားတဲ့သူက ကျွန်တော့်ကို ခုံတစ်လုံး ဆွဲပေးတယ်။

“ရတယ်။ မထိုင်တော့ဘူး”

“ညီလေးက ဒီရပ်ကွက်ကပဲလား”

ကျွန်တော်မဖြေ။

“ဒီလမ်းထဲကပါ”

ဦးမြစိန်က သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဖြေပေးတယ်။

“ခင်ဗျား...ဝင်ဖြဲနေလို့ ကျွန်တော်လာမေးတာ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ ဒီလို...လာဖြဲရလောက်အောင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြွက်ပေါက်လေးတွေ... ယုန်ပေါက်လေးတွေ နေနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ...မှိုက်တယ်။ ငါ့ညီက ...မှိုက်တာပဲ။ အစ်ကိုက လူငယ်တွေ ..ဒီလို ရဲရင့်မှကြိုက်တာ။ လာပါ...ထိုင်။ အစ်ကို ရှင်းပြတာကို၊ သဘောမကျရင် ညီ အစ်ကိုကို ကြိုက်သလိုလုပ်”

ထိုင်ရာက ထပြီး ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့ ခုံပေးတယ်။ ကျွန်တော် သတိကြီးကြီးနဲ့ ထိုင်လိုက်တယ်။

ထိုင်ရင်း အေးမင်းဆိုတဲ့ကောင်ဘက်လို ငဲ့ပြီး...

“အေးမင်း၊ ဒါ....မင်းအသိလား”

အေးမင်းက ခေါင်းညိတ်၏။ မဝံ့မရဲ။ ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်ဆောင်းထား
တဲ့လူက.....

“ဒီလို...ညီလေးရ။ အစ်ကိုက လူငယ်တွေကို ချစ်တတ်တယ်”

ပြောပြီး.....အေးမင်းကို လက်ယပ်ခေါ်တယ်။ အေးမင်းအနား
ရောက်လာတော့မှ.....

“ဖောင်း..”

အေးမင်းကို ဇက်ပိုး အုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“မင်းတို့ သောက်သုံးမကျလို့ ဒီမှာ.....ငါတို့ညီအစ်ကို
တွေ.....တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွဲတော့မယ်။ မင်းနောက်
တစ်ခါ ပြဿနာတက်ရင် ဒီပြင်လူကို ငါမလုပ်ဘူး၊ မင်းကို ငါလုပ်မယ်။
ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အေးမင်း နောက်စေ့ကို ပွတ်ရင်း ဘေးကပ်သွားတော့မှ ကျွန်တော့်
ဘက်ကို လှည့်ပြီး....

“ဒီကောင်...၊ ဗီဒီယိုရုံထဲမှာ၊ ကောင်မလေးတွေကို လိုက်စ၊တယ်။ အဲ
ဒါ.... ဒီက ...အစ်ကိုက ရုံပိုင်ရှင်က ဒီကောင်ကို ဆဲပြီးတော့ မောင်း
ထုတ်တယ်။ အစ်ကိုက မဆဲစေချင်တာ။ အမေနဲ့တိုင်းပြီးဆဲတယ်...တဲ့။
ဆဲမယ့်အစား ရိုက်ပြီးဆုံးမလိုက်စေချင်တယ်။ လူတစ်ယောက်က လူ
တစ်ယောက်ကို အမေနဲ့တိုင်းဆဲတာမျိုးကို အစ်ကို အရမ်းရွံ့တယ်ကွ။ အဲ
ဒါကြောင့် အစ်ကို...ဒီက..အစ်ကိုကို၊ လာပြောတာ။ နောက်ကိုမဆဲဖို့...”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် လိုရင်းကို မေးလိုက်တယ်။

“ညီလေးက ဒီလမ်းထဲမှာ နေတာဆိုတော့... ဟိုဘက်လမ်းက ညီ
ထွေးတို့...မင်းဇော်တို့ကို သိလား”

“အဲဒါ... ကျွန်တော့် ဘော်ဒါတွေပဲ”

“ဟား...အစ်ကိုထင်တယ်။ မင်း.....ဒီလောက်ဖိုက်တာကျနေမှာ
တော့၊ ငါ့ညီတွေရဲ့ဘော်ဒါ ဘော်ကျွတ်ဖြစ်မယ်..လို့ ထင်တယ်။ အစ်ကို
နာမည်.....ဖိုးထောင်ပါ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဘုရားစူးရစေရဲ့။

ကျွန်တော်နည်းနည်းလန့်သွားတာ အမှန်ပဲ။

“ဟာ...အစ်ကို။ ဆောရီးဗျာ။ အဲဒါဆိုရင်...”

“ရပါတယ် ညီရာ။ အစ်ကို နားလည်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တခြား
တစ်ယောက် လာဖြတာကို မခံနိုင်တဲ့ မင်းစိတ်ကို ငါ...နားလည်ပါ
တယ်”

လွယ်အိတ်အပြင်ကနေ ဓားရိုးကိုင်ထားတဲ့လက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
လွှတ်လိုက်တယ်။ (ဘာဖြစ်လို့ ဓားကိုင်လက်ကို လွှတ်လိုက်ရလဲဆို
တော့ သူ့သာ.....ကိုဖိုးထောင်အစစ်ဆိုရင် သူ့ခါးကြားထဲမှာလည်း
အချွန်အတက်တစ်ခုခု ဆောင်ထားစမြဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိလို့ပေါ့။ ပြီး
တော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ပါလာနိုင်တယ်ဆိုတာ သူ....ခန့်မှန်းနိုင်တယ်
လို့ သိလို့ပေါ့)။

“ကဲ... ညီလေး၊ မင်းလွယ်အိတ်ထဲက ဓားမြှောင်ကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်သိမ်းလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လွယ်အိတ်ထဲက ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး ..ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်။ ပြီးတော့...လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်သိမ်း။

“အစ်ကို၊ ဆောရီးနော်”

“ရတယ်။ အစ်ကိုနားလည်တယ်။ မင်းက...ညီထွေးတို့၊ မင်းဇော်တို့နဲ့ တော်တော်ခင်လား”

ကျွန်တော်ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“ကျွန်တော်...ရဲမာန်ပါ။ နာမည်အပြည့်အစုံက ရဲမာန်အောင်”

ကိုဖိုးထောင်ဆီကို လက်ကမ်းပေးရင်း မိတ်ဖွဲ့လိုက်ရတယ်။

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတယ်။

“ဒီ...၊ ဦးမြစိန်က ကျွန်တော့်လမ်းထဲကဆိုတော့ ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ရှိလို့ပါ”

“ဒါပေါ့ ၊ စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့။ စိတ်ချ ။အခုချိန်ကစပြီး... ဒီလမ်းထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ အစ်ကို မထိတော့ဘူး။ မင်းပဲ... သိမ်းပိုက်လိုက်တော့”

“ကျေးဇူးပဲ...အစ်ကို၊ အစ်ကို ဘယ်နေ့က ... ပြန်လာတာလဲ”

“တစ်နေ့ညက ပြန်ရောက်တာ။ အခုမှ ... ဒီကောင်လေး...၊ လာတိုင်လို့ ထွက်လိုက်လာတာ”

“ကိုညီထွေးတို့ဆီကို ကျွန်တော် ညမှ လာမှာ။ အစ်ကိုရှိတယ်

မဟုတ်လား”

“ရှိမယ်. . . .ရှိမယ်။ အစ်ကို၊ ဘယ်မှ မသွားသေးဘူး။ ခဏ..နားနေတာ”

“။။”

(အဲဒါ ကိုဖိုးထောင်နဲ့ ကျွန်တော် စတင် သိကျွမ်းရတဲ့ အစပေါ့)။

★

(၃)

“ဆဲတယ်ဆိုတာ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်ဖို့ ကိုယ်က မစင်ငုံပြီး ထွေးပက်လိုက်တာပဲ” . . .ဆိုတဲ့ မူလတီးအရွယ်တုန်းက တက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျူရှင်ဆရာကြီးရဲ့ စကားကိုတော့ အမြဲတမ်း မှတ်မိနေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ အော်ဟစ်ဆဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်မလုပ်ဘူး။ (အဲ့ဒီတုန်းက ကျွန်တော် . . . တတိယတန်း)။

“ကတိစကား မတည်တဲ့ သူရဲ့ပါးစပ်က မိန်းမပျက်ပါးစပ်ပဲ” ဆိုတဲ့ စကားကို အိမ်မှာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမေပြောဖူးတာကို စိတ်ထဲမှတ်ထားပြီး ကျူရှင်မှာ . . . ကျိုးသွားတဲ့ ပေတံကို ပြန်လျော်ပေးပါ့မယ်ဆိုပြီး မလျော်ပေးတဲ့ကောင် (မိုးအောင် ဆိုတဲ့ကောင်) ကို မင်းပါးစပ်က မိန်းမပျက်ပါးစပ်ပဲ . . . လို့ ပြောလိုက်တော့ အဲ့ဒီကောက်က ဆရာကြီးကို ထ တိုင်လိုက်ပါရော။

“ရဲမာန်အောင် ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆဲနေတယ် ဆရာကြီး” . . .တဲ့။

ကျော့ကျော့အောင် အရိုက်ခံလိုက်ရတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပြီးတော့မှ “ဆဲတယ်ဆိုတာ သူတစ်ပါးကို မစင်ငုံပြီး ထွေးတာပဲ” ...ဆိုတဲ့ စကား ကို ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အကုန်လုံးသိအောင် ပြောပြပြီး ဆရာကြီးက တစ်ယောက်ချင်းကို မေးတော့တာပါပဲ။

“ဆဲတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ”

“သူများကို မစင်နဲ့ ငုံ့ထွေးတာပါ ဆရာကြီး”

“ဆဲတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဆဲတယ်ဆိုတာ သူများကို မစင်နဲ့ ငုံ့ထွေးတာပါ ဆရာကြီး”

“.....”

“.....”

“ဆရာကြီး မစင်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ထ မေးလိုက်တော့ ဆရာကြီးက....

“မစင်ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်က စွန့်ပစ်ရတဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့အရာပေါ့”

“ညစ်ပတ်တဲ့အရာဆိုတာ ဘာလဲ ဆရာကြီး”

“လူတိုင်း.....လူတိုင်း မထိတို့တဲ့အရာပေါ့”

“.....။.....”

အဲဒီအရွယ်ကတည်းက ကျွန်တော် မဆဲဆိုမိအောင် နေဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီတော့..ဒေါသဖြစ်စရာ ကြုံပြီဆိုတာနဲ့ ပါးစပ်က ဆဲဆိုမနေတော့ဘဲ
လက်နဲ့ပဲ လုပ်ပစ်လိုက်တော့တာပေါ့။

ပဉ္စမတန်း။

ဆရာမများ နားနေဆောင်။

“ရဲမာန်အောင်။ နင်..... မြတ်စိုးကြွယ်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးတယ်ဆို”

အတန်းပိုင်ဆရာမရဲ့ အမေး။

“ကျွန်တော် လက်သီးနဲ့ထိုးတာ မဟုတ်ဘူး တီချယ်။ သူ့မျက်နှာကို
ခြေထောက်နဲ့ကန်တာပါ။ ဒီကောက်တိုင်တာမှားနေတယ်။ ကျွန်တော်

က သူ့ကို အရင်စောင့်တွန်းလိုက်တာပါ။ ရန်မဖြစ်ချင်လို့ တွန်းရုံပဲ တွန်းလိုက်တာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို သစ်သား ပေတံနဲ့ခေါင်းကို ရိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လက်နဲ့ကာလိုက်လို့ ခေါင်းကို မထိပေမယ့် လက်တော့ နာသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် စာရေးခုံပေါ်တက်ပြီး ဒီကောင့် မျက်နှာကို ဘောလုံးကန်သလို ကန်လိုက်တာ”

“ဟဲ့. . . . အံ့မယ်။ စာရေးခုံပေါ်တောင် နင်က. . . . ခြေနဲ့တက်တယ် ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အဲဒီ ခုန်ပေါ်ကို မတက်ရင် သူ့သစ်သားပေတံကို ကျွန်တော် မရှောင်နိုင်ဘူးလေ. . . . တီချယ်ရဲ့”

“နေစမ်းပါဦး၊ နင်က. . . . ဘာဖြစ်လို့ စတွန်းရတာလဲ။ သူက. . . ဘာလုပ်လို့လဲ”

မြတ်စိုးကြွယ်ကို ကျွန်တော် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး. . . .

“ကျွန်တော်တို့က . . . မောင်နှမ လေးယောက်ရှိတယ်။ တီချယ်။ ကျွန်တော်က . . . အငယ်ဆုံး။ အကြီးဆုံးက အစ်ကို။ အလယ်မှာ အစ်မနှစ်ယောက်ရှိတယ်”

ပြောရင်း၊ စကားကိုရပ်ပြီး ဆရာမစားလက်စ လက်သုပ်စုံပန်းကန်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ. . . .

“အဲဒါ. . . . ၊ အဖေ့လုပ်စာနဲ့မလောက်လို့၊ အခု. . . တီချယ်စားနေတဲ့ ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို အမေက . . . ကျောင်းအပြင်မှာ ရောင်းနေရတာပါ”

“ဪ. . . ။ နင်က . . . အဲဒီအသုပ်သည် အဒေါ်ကြီးရဲ့သားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ... ငါစားနေကျပဲ၊ ငါက နင့်အမေရဲ့ဖောက်သည်ဟဲ့”

“အဲဒါ...။ အမေရောင်းနေတဲ့ ခေါက်ဆွဲသုပ်ဆိုင်ကို။ ဒီကောင်... သိသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို သန်ကောင်သုပ်... လို့ ခေါ်တယ် တီချယ်”

“ဘာ”

“ကျွန်တော်အမေရောင်းတဲ့ ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို ဒီကောင်က သန်ကောင်သုပ်လို့ ခေါ်တာ။ ကျွန်တော်က ငါတို့မိသားစုရဲ့ ဝမ်းရေးကို မနောက်ပါနဲ့ကွာလို့ ပြောတာ မရလို့ ကျွန်တော် ဆောင့်တွန်းလိုက်တာ။ အဲဒါ ဒီကောင်က သစ်သားပေတံနဲ့ခုတ်လို့ ကျွန်တော်... သူ့မျက်နှာကို ဆောင့်တွန်းလိုက်တာ”

“ထို့... ဝေါ့ ။ ဟဲ့... ငါလည်းခေါက်ဆွဲသုပ်ကြိုက်တယ်... ဟဲ့။ မြတ်စိုးကြွယ်။ နင်...တော်တော် ညစ်စုတ်တာပဲ”

“.....။.....။.....။ . . .
...”

(မြတ်စိုးကြွယ်ရဲ့ ခြေသလုံးမှာ ကြိမ်လုံးရာတွေ ထင်သွားပေမယ့် ကျွန်တော်.....တရားသေ လွတ်ခဲ့ပါတယ်။)

*